

отъ родителитѣ си, за това Марийка се заплакала. Но Иванчо я утѣшавалъ: „не бой се, азъ зная, какъ ще си помогнемъ“.

На другия день, рано-рано, той станалъ, събралъ камъчета, натѣпкалъ си добръ джобоветѣ и, като ги водили въ гората, пуцалъ камъчетата на земята. Когато стигнали въ гората, баща имъ казалъ да събиратъ дърва и той ще дойде да ги вземе. И, като не били спали прѣзъ нощта, веднага заспали. Но баща имъ се не върналъ. Пладне било вече, когато се събудили; па и когато слънцето взело да захожда, бащата още го нѣмало. Марийка заплакала, но Иванчо чакалъ, догдѣто да изгрѣе мѣсечината, а послѣ лесно щѣли да намѣрятъ по камъчетата пѣтя за у дома си.

Тѣ се върнали рано, но родителитѣ имъ не се зарадвали, когато ги видѣли. „Какво да правимъ съ тѣхъ?“ казала майката. „Не мога да ги гледамъ, когато ще плачатъ отъ гладъ. Утрѣ пакъ ще ги заведемъ въ гората, но внимавай, да се не върнатъ изново“.

Но тоя пѣтъ дѣцата спали и нечули, какво се е приказвало за тѣхъ. Когато баща имъ ги водѣлъ въ гората, Иванчо нѣмалъ съ какво да отбѣлѣжи пѣтя. За това кжсчето хлѣбъ, което му дали за ядене не изелъ, а го дробилъ изъ пѣтя и го пуцалъ на земята.

Но птицитѣ изкѣлвали трохитѣ и така дѣцата не намѣрили пѣтя за у дома си. Два деня цѣли се скитали тѣ изъ гората и яли само боровинки и горски малини, които си набрали.

На третия день по пладне тѣ видѣли една бѣла птица, която хвърчала съвсѣмъ низко. Тѣ вървѣли подирѣ ѝ и стигнали до една малка колибка. Тая колибка била цѣла направена отъ симитъ; и по прозорцитѣ, на мѣсто стѣкла, имало дѣсчици отъ захаръ.

Гладнитѣ дѣца се спуснали да ядатъ; трошили си отъ стрѣхата кжсче по кжсче и си мислили: „Да бѣха тука тате и мама, и тѣ щѣха хубаво да се наядатъ!“

Но когато съ най-голѣма сладость яли, отъ колибката се чулъ единъ гласъ: „Кой ми яде колибката?“

Дѣцата се оплашили, но излѣзла една стара баба, кожа и кости, която се подпирала на тояга. Като ги видѣла, казала имъ: „елате тука, дѣчица, елате; въ колибката ми ще ви бже много по-добръ“.

Но бабата била зла магесница, която подмамвала дѣцата да идатъ при нея и послѣ ги изяжда. Когато били вече въ колибката, Иванча затворила въ курника, за да го угои. Марийка трѣбвало да ѝ служи, да ѝ носи вода, да ѝ цѣпи дърва и огънь да ѝ кладе.

Когато Марийка видѣла, че магесницата всѣки день гледа прѣста на Иванчо, какъ всѣки день тлѣстѣе, занесла му въ курника костица. Когато отишла бабата и казала: „Покажи ми, Иванчо, прѣстчето!“ на мѣсто прѣста си, той ѝ показалъ костчицата. И бабата се чудила, че Иванчо не се нагоява.

Но между това Марийка напѣлнявала; принудена била повече да работи, а работата е полезна. За това магесницата рѣшила по-напрѣдъ нея да изяде.